

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmando ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

Cap. 26.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

hic locus loquitur. Tora igitur Euangelica historia, & quicquid præterea nouo Instrumento continetur, ad fidei nostræ fundamen-tum nihil pertinebit? Vides iterum, lector, quām putidas, pueriles, absurdas collectio-nes, disputationes, speculationes hic tārus Caluinistarum Magister proferat. Sed si in-ter multas Catholicae doctrinæ suggillatio-nes eius, sacraeque Scripturæ depravationes, has hoc loco criminaciones prætermissem, aliquid eas iniusti ponderis habuisse, do-trinæ Caluinianæ deuoti sectatores existi-massent.

CAP. XXVI.

6. *Et nunc in spe que ad Patres nostros repro-missionis facta est à Deo, sto iudicio subiectus.*
7. *In quam duodecim tribus nostra nocte & die deseruientes sperant deuenire.*

ACUTUS sibi in suis aduersus Catholi-cam Ecclesiā criminacionibus Cal-uinus videtur; eum quoq; in eo ge-nere sui plurimum admirantur: sed nihil eo insulsius. Hoc in loco cùm obser-vasset, Paulū in priori quidē versiculo do-trinæ suæ confirmationem ex verbo Dei sumpsisse, quia foedus Patribus factum alle-gat in Dei verbo memoratum; in posteriori verò versiculo Ecclesiæ consensum adiun-xisse,

xisse, quia duodecim tribuū siue totius populi Iudaici fidem allegat (in qua observatione cum eo nō pugnabimus, quia veritatem orthodoxam non lēdit, sed iuuat magis) moxque adieceret; *Hac legitima est in assertione fidei dogmatibus ratio, ut praebeat Dei autoritas, deinde accedit Ecclesiæ suffragatio: cōfessum ad Ecclesiæ Catholicæ criminacionem se accingit: præmisso tamen & prædicto aliquo eius fundamento, penitus putido ac nullius roboris.* *Quanquam (inquit) simul prudenter habendus est vera Ecclesiæ delettus, sicuti nos suo exemplo hic Paulus docet. Esse quidem vera Ecclesiæ habendum delectum, indubitate verum: sed istud nos suo exemplo hīc Paulum docere quomodo prober Caluinus, videamus.* *Quamvis enim sciret Ecclesiæ larua contra se à Sacerdotibus obtendi, intrepide tamen sinceros Dei cultores à sua parte stare affirmat, & illorum patrocinio contentus est.* Vtrumque istud sine sensu & ingenio, ex propria libidine & audacia, affirmat Caluinus. Nec vlla hīc Ecclesiæ larua à Sacerdotibus contra Paulum obtendebatur, qui non nisi proper fidem & resurrectionem Christi à Paulo predicatam tanta illum crudelitate insequebantur, & veluti Synagogæ contemptorem, velut in noui Euangelij annunciatorem, insectabantur; nec sinceros aliquos Dei cultores, quos veluti Synagogæ hostes à sua parte stare affirmat hīc Paulus, quorum patrocinio contentus

rentus sit; sicuti hodie hæretici, contempnia Ecclesia Catholica, quæ tot seculis per omnes gentes propagata est, sinceros tibi fingunt Dei cultores, siue propriæ sectæ addictos, quorum patrocinio contenti sunt. Huc enim collimauit Caluinus, ista quum fingeret. Atqui posterius hoc commetum suum, quo apprimè delectabatur, probare contendit. Nam (inquit) cum duodecim tribus nominat, non permiscet omnes qui secundum carnem ex Iacob erant progeniti, sed eos tantum intelligit qui verum pietatis studium retinebant. Neque enim consentaneum fuisset, promiscue laudare gentem ipsam à timore Dei, qui non nisi in exiguo numero rigebant. In hoc suo commento toto cœlo errat Caluinus, & à Pauli verbis longissime recedit. Paulus quum dicit, Nunc in spe quæ ad Patrem nostrum reprobmissionis facta est à Deo, sto iudicio subiectus, hoc unum ad literam dicit, se propter spem Mediatoris & Messiae in Scripturis sanctis reprobmissi, quem ille iam aduenisse & à mortuis resurrexisse docebat, hic iudicio subiectum stare: propter huiusmodi doctrinam resurrectionis Messiae à mortuis, qui tamen Messias Patribus reprobmissus erat, se à Iudeis accusari & vexari narrat. Quando addit, in quam (scil. reprobmissionem de Messia factam) sicuti ipse Beza exponit, duodecim tribus nostra nocte & die, idque perpetuo, ut Græcus textus addit, ἐν ἔλεεια δεσμινετες (Deo) λαργέουσι, sperant denunire, siue, ut Beza ver-

za vertit, deuēturos, hoc vñ apertissimè dicit, omniū duodecim tribuū fidem fuisse & esse, venturū aliquando Messiā illis reprobatis, seq; hoc Messia potituros. Quē Messiā quia iam Paulus illis aduenisse prædicabat, eumque esse quem illi impio furore crucifixiſenſ, iam à mortuis fuscitatū, (quod illi credere maximè abhorrebant) implacabili odio Paulum insectabantur. Hunc sensum non solū literā ipſa (maximè vt à Bezā conuertitur) euideretur tradit, sed & alij Protestantes sequuntur: in primis Benedictus

In com.
in hūc lo-
cum.

Aretius Bernensis Theologus inter suos doctissimus. Perspicuè loquitur Paulus de cōmuni Iudæorum fide de Messia, hoc nomine non tam Iudæos laudans, quām eorum peruersitatem perstringens, qui expectantes perpetuò Messiam, & in hac spe Deo seruientes, eum iam ipsis exhibitum repudiant; simulq; docens, se non aliud factum docere, quām quod omnes Iudæi expectant & sperant fore. Ita futile & à Pauli verbis longissimè (vt dixi) remotum est Caluini commentum, quasi de Christianis Iudæis sub 12. tribuum nomine Paulus locutus fuisset, quorum ille patrocinium Synagogæ authoritati opponeret. Nihil huiusmodi hoc loco Paul⁹, nec ad praesentis causæ corā Rege Agrippa defensionem illa allegatio facere potuit; quum Iudæos quidem eorumque religionem veneraretur Agrippa, Christianos Iudeos nullo in

lo in pretio haberet. Hoc igitur putido penitusque luxato fundamento posito, quid superextruat Caluinus, videamus. In utroque, inquit, præposteri sunt Papistæ. Intelligit in confirmatione ex Scripturis, & in consensu Ecclesiæ. Magna igitur accusatio. Sed vide ut eam prober: *Quia & hominum suffragijs obruunt verbum Dei, & mixtam ex indoctis vel impuris hominibus colluuiem, Catholicæ Ecclesiæ titulo sine colore vel pudore insigniunt.* Sibacchari Caluinus & furere legitimam probationem faceret, nihil probat, rixatum Caluinus intentum pulchre probatur. Nunc quia nihil quam rixatur & mentitur, quantum in probatione defecit, cui libet lectori perspicuum est. Ait *hominum suffragijs obrui verbum Dei*: sed à quibus hominibus, & quomodo ab illis Dei verbum obruiatur, verbo non attingit. Quid est facilis quiam tantundem de Caluino, de Luthero, de quibus liber se etarijs dicere? *Hominum suffragijs verbum Dei apud illos obruitur.* An aliquid pro pereo cōtra Caluinum, Lutherum, & alios probatum est? Nemo (opinor) hoc dabit, seu Caluinista, seu Lutheranus. Deinde, omnes roto orbe tot seculis Episcopos, Pastores, Doctores, totum populum Christianum, ex quibus Catholica conficitur Ecclesia, cui nos Dei beneficio Catholici adhaeremus, sine colore & sine pudore *ex indoctis Caluinis & impuris hominibus colluuiem* vocat. Sed hæc sunt consueta Caluino schemata: hæc noti maledicta in omnibus.

Sf Cytherea

Cytherea pudoris. Totum Senatum Geneuensem, ex 200. citibus conflatum, verecundus iste Geneuensis Pastor, promiscuam colluviem similiter vocavit. Quum enim post longissimas altercationes Consistorij sui restorationem obtinuisse, ea de re ad Bullinge.

Epiſt. 207. rūm ſcribens, In illa (inquit) promiscua colluvie ſuffragijs ſuimus ſuperiores. Eundem Senatum, quum ab eo eiectus Geneua eſſet, vt

Epiſt. 40. ſeditiosus ac tyrannus, tumultuofam perditionum hominum factio nūcupauit. Ita quicunque Caluino aduersantur, vel impura & promiscua colluvies, vel perditionum hominum factio censenda eſt: vt minis mirari quis debeat, ſi de Catholica Christi Eccleſia, cuius ille iuratus hostis eſſe voluit, tam virulentē & maledicē loquatur.

Pergit Caluinus. Atqui, inquit, ve cum vera Eccleſia nos ſentire probemus, a Prophetis & Apostolis incipere conuenit: deinde illis aggregandis, quorum nota & testata eſt pietas. Digna ſane Caluino inuenta ratio eſt, qua probare quis

Eccleſiaſtice vni- tatis proban- dera. Calui- miana e- uenit. ſuo ſenſu, ſuo iudicio, ſuo ingenio, nulla conſulta Eccleſia, nullis auditis Pastoribus, Doctoribus, Magiſtris, legat, exponat, intel- ligat: hoc eſt enim a Prophetis & Apostolis incipere; & quid illi dicant, primū & ante omnia videre. Tum aggreget ipſe ſibi, quorum nota eſt pietas, id eſt, quos pariter cum ipſo infani-

re in-

re intellexerit. Neque enim huiusmodi
Scripturarum indagator ac interpres alios
pro prijs agnoscet, quam quos cum ipso sen-
tire aduerterit. Ita tot erunt de fide senten-
tia, quot ingenia superba, quot priuata &
pertinacia iudicia. Hic est modus Caluino
dignus, cui libet haeretico idoneus, non quo
cum vna, Sancta, Catholica Ecclesia (qua-
leum in Symbolo profitemur omnes) sentire
se quispiam probet; sed quo singulariter quis-
que sapiat, & vel sectam sibi propriam quis-
que colligat, qui astutia & ingenio valet, vel
secta cui volet quisque adhaeret, si ad no-
uam fabricandam idoneus non est. Nunc
quid preclaro huic suo inuento atrexit Cal-
uinus, aduertere: *Si à nobis (inquit) dissidet Papa*
cum suo clero, non est quoddam magnopere simus anxijs.
Sanè posita illa, quam statuit, probandi ra-
tione, nō est quoddam quisquam anxius sit, si to-
tus ab eo mundus dissentiat. Habet quippe
iuxta illam rationem unusquisque penes se,
sentiendi quid velit, aggregandi ad se quos
velit, vel se alijs aggregandi quibus velit,
liberrimam potestatem. Tamen nunc ve-
ram iuxta Caluinum rationem, cur totius die pro-
Ecclesiae Catholicæ Patrum & Doctorum
omniū, qui vñquam in Ecclesiâ Christi cla-
ruerunt, sensum atque consensum tanto su-
percilio, tamque fastiosè, omnes hodie ha-
retici ex alto despiciunt. Sed an hoc est cum
vera Ecclesia sentire? An non hoc potius est,

S I 2 quem-

Schisme
tum ho-
ram iuxta Caluinum rationem, cur totius die pro-
pria causa

Ecclesia-
sticæ vni-
tatis te-
nendæ ve-
ra ratio.

quemque sibi suam Ecclesiam fabricare?
Qui cum vera Ecclesia sentire vult, ipsius
veræ Ecclesiæ iudicium priùs audire ac po-
stea credere eum oportet. Ecclesiam in ter-
ris constituit Christus. Dedit sicut primam
Apostolos, sic in omnem atatem, donec omnes
occurramus in agnitionem Filij Dei, Pastores, Do-
ctores, Praepositos, qui per uigilant pro animabus no-
stris. Illos misit prædicare Euangelium omni crea-
ture. Illos tanquam seipsum audiri iussit. Hæc
missio ut non solum perpetua sed & certa
ac conspicuæ fieret, certo symbolo, per imposi-
tionem manuum (non quorumlibet, sed) pref-
Inst. lib. byterij, id est, ut ipse Caluinus agnoscit, non
4. cap. 3. nisi Pastorum, sanè non nisi Episcoporum, qui
num. 16. Apostolis hac in parte successerunt, ut praxis
Apostolica, totiusq; deinceps Ecclesiæ, ad
oculum demonstrat. Qui horum Pastorum
& Episcoporum legitimè missorum, & ab
vnitate, in qua missi sunt, non recedentium,
sensum & consensum sequitur, ille luculen-
ter probauit, docuit, demonstrauit, se cum
vera Ecclesia sentire. Istud Caluini hic tox-
eo: Antidotum apponere operæ precium
duxii.

CAP.
712